

Arrest

nr. 82 770 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 28 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 3 oktober 2011 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), samen met haar minderjarige dochter L. M., tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 februari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 27 februari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[M., L.] [...]

+ kinderen:

[M., R.] [...]

[M., D.] [...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 02.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Zij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste bevoegdheidsoverschrijding.

Ter onderbouwing van haar stelling verstrekt zij volgende toelichting:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

[...]

Aangezien dat de graad van ernst van de aandoening van [D. M.] wel degelijk werd omschreven in het standaard medisch getuigschrift.

Dat de wetgeving echter niet bepaalt dat de graad van de ernst van de ziekte in een welbepaalde rubriek van het standaard medisch attest dient vermeld te worden zoals vb onder rubriek B.

Dat hierbij volstaat dat “de graad van de ernst van de ziekte” ergens op het medisch attest terug te vinden is of in een verslag dat werd bijgevoegd bij het verzoekschrift.

Dat onder punt B diagnose van het standaard medisch getuigschrift de arts duidelijk vermeldt “doofheid cfr verslag spreekt nauwelijks”.

Dat het verslag dat door de arts overigens werd bijgevoegd met name de onderzoeksresultaten van het gehoor nl de ernst van de handicap (gehoorprobleem) van het kind [D.] reeds aantoon.

Dat daarnaast om “de graad van de ernst van de ziekte” verder te kunnen beoordelen er ook dient rekening te worden gehouden met de andere stukken die door verzoekende partij werden gevoegd aan deze aanvraag machtiging verblijf alsook de uitleg die werd gegeven in de aanvraag machtiging verblijf zelf.

Dat de arts die het medisch attest heeft opgesteld duidelijk verwezen heeft naar het verslag (gehoor-onderzoek) dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook absoluut dient te onderzoeken.

Dat de andere stukken die werden gevoegd bij de aanvraag machtiging verblijf ook dienen te worden onderzocht hetgeen niet gebeurde om een beoordeling te doen van “de graad van de ernst van de ziekte”.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook duidelijk zijn bevoegdheid te buiten ging en kennelijk onredelijk handelde.

Dat het niet aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de graad van ernst van ziekte wel of niet aanvaard wordt maar volgens art 9 ter Vw enkel mag gebeuren door een ambtenaar-geneesheer.

Dat overigens nergens blijkt uit art 9 ter, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch attest, wat een arts dan wel zou moeten invullen opdat de omschreven graad van ernst van de ziekte wel aanvaard wordt.

Dat verzoekende partij in haar verzoekschrift ook wel vermeldde onder punt D van het standaard medisch getuigschrift:

“Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?”

“Momenteel geniet ze van aangepast onderwijs (type 7,) Kasterlinden met individuele therapeutische sessies. Bij stopzetten zou het effect van de cochleaire implantatie verloren gaan met ernstige gevolgen wat betreft de communicatie!!

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens zelf reeds oordeelde in een arrest 66.781 van 3 oktober 2011 als volgt met argumentering

“Het is niet betwist dat uit de samenlezing van artikel 9ter § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vervangt blijkt dat de aanvrager in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er toe gehouden is een standaard medisch getuigschrift voor te leggen bij de aanvraag en het standaard medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Evenwel kan niet uit deze bepalingen afgeleid worden dat de inlichtingen verstrekt in het standaard-formulier de ernst van de ziekte niet mogen beschrijven onder een andere vraagstelling. Evenmin verbieden deze bepalingen dat een aanvrager naast het standaard medisch formulier andere medische attesten mag toevoegen hetzij vermag de ziektes in de aanvraag bijkomend te beschrijven.

Zoals de verzoekende partij opmerkt dient de verwerende partij met het geheel van de elementen rekening te houden. Uit het medisch standaardformulier blijkt op afdoende wijze dat de ziektes waaraan de verzoekende partij lijdt ernstig zijn. Deze vaststelling wordt bovendien ondersteund door het toegevoegd medisch attest van 12 april 2011 en door de meer uitgebreide beschrijving, terug te vinden in de aanvraag. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat er geen enkele uitspraak wordt gedaan over de graad van ernst van de ziekte en de Raad oordeelt dat het woord "ernstig" bij stopzetting van de behandeling een graad van ernst weergeeft. De materiële motiveringsplicht is geschonden. In die mate is het onderdeel gegrond.

Gelet op hetgeen voorafgaat bestaat er geen noodzaak de schending van de overig aangehaalde bepalingen te onderzoeken."

Dat verzoeker ook opmerkt dat in haar aanvraag absoluut geen rekening is gehouden met het geheel van elementen."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]

Uit het administratieve dossier, meer bepaald in het attest d.d. 2 mei 2012, dat betrekking heeft op verzoeksters zoon, blijkt dat het volgende werd vermeld:

"B/ DIAGNOSTIE: (...).

"doofheid cfr verslag

Spreekt nauwelijks"

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals overigens duidelijk omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Het volstaat dan ook niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven.

De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde.

Het volstaat geenszins om, zoals verzoekster doet in het verzoekschrift, voor te houden dat uit andere medische getuigschriften dan het standaard medische getuigschrift de ernst zou blijken. De wet schrijft voor dat het standaard medische getuigschrift de graad van de ernst van de ziekte dient te vermelden, wat in casu niet gebeurd is, waardoor de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard. De verwerende partij past niets anders dan de wet toe en treedt haar bevoegdheid hiermee niet te buiten.

Uit de wet blijkt duidelijk dat er voldaan moet worden aan drie cumulatieve voorwaarden, m.n.:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt (1) de ziekte, (2) haar graad van ernst (3) en de noodzakelijk geachte behandeling ".

De bestreden beslissing werd bijgevolg terecht onontvankelijk verklaard omdat het standaard medische getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet laat immers geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij, die zich in casu dient te beperken tot de loutere vaststelling dat de standaard medische getuigschriften, zoals voorzien in het KB van 24 januari 2011, niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Het determinerende motief kan op eenvoudige wijze gelezen worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoekster niet aantoonst op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoekster aangehaalde beginselen en wetsartikelen.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoekster niet aantoonde dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. "(...) Aan het bestuur kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoekers niet aantonen dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Waar verzoekers betogen dat de gevraagde aanduiding van de 'graad van de ernst' al te formalistisch is, zeker wanneer vast zou staan dat verzoeker aan een zeer ernstige ziekte lijdt, of dat de terminologie of de wijze waarop deze 'graad van ernst' dient gecommuniceerd te worden niet duidelijk is, geldt dat de wet zelf voorschrijft dat, op straffe van ontvankelijkheid, deze 'graad van ernst' van de ziekte dient omschreven te worden. De wijze waarom dit gebeurt, komt inderdaad toe aan de behandelende arts.(...)" (RVV, arrest nr. 74.230 d.d. 31 januari 2012)

De verwerende partij kan nog verwijzen naar het arrest nr. 72.453 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 22 december 2011 waarin het volgende werd gesteld:

"(...) wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in de standaard medische getuigschriften van (...) enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van de ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (...)"

Verzoekster laat na een uiteenzetting te geven op welke wijze volgens haar artikel 3 EVRM geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk."

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. In zoverre dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

Uit voormelde bepaling volgt dat een aanvraag om, op basis van medische redenen, tot een verblijf gemachtigd te worden een standaard medisch getuigschrift dient te bevatten dat de ziekte vermeldt, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat het voorgelegde standaard

medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van voornoemde wetsbepaling, en meer specifiek omdat het de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een '*MEDISCH GETUIGSCHRIFT bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken*' voegde. Onder '*B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag)*', omschrijft dr. S. D. de aandoening van de dochter van verzoekster als volgt: "*doofheid cfr. verslag – spreekt nauwelijks*". Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster tevens het audiologisch verslag waarnaar in het standaard medisch attest uitdrukkelijk wordt verwezen bij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voegde. In dit verslag worden volgende toelichtingen verstrekt omtrent de medische problematiek van verzoeksters dochter:

*"Het gehooronderzoek wijst bilateraal op een doofheid.
Het gemiddelde verlies bedraagt rechts 118 db en links 110 db.
Met haar CI behaalt [D.] een drempel van gemiddeld 30 db."*

Aangezien de arts die verzoekster consulteerde inzake de medische problematiek van haar dochter in het door hem ingevulde standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk verwees naar een audiologisch verslag en hij dit verslag bij het standaard medisch getuigschrift voegde kunnen beide documenten in casu niet los van elkaar gezien worden. Door de uitdrukkelijke verwijzing in het standaard medisch getuigschrift naar een bijgevoegd verslag, dient de inhoud van het bijgevoegde verslag geacht te worden deel uit te maken van de inhoud van het standaard medisch getuigschrift. Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat hij in voorliggende zaak geen rekening diende te houden met de nadere verduidelijkingen waarvoor in het, in artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene, standaard medisch getuigschrift expliciet werd verwezen naar een audiologisch verslag, omdat de tekst van het verslag niet opgenomen is "*in*" het standaard medisch getuigschrift zelf.

De stelling van verweerder dat "*de graad van ernst*" van de medische problematiek van de dochter van verzoekster niet blijkt uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift vindt dan ook geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Een geneesheer zette immers duidelijk uiteen dat verzoeksters dochter een gehoorprobleem heeft waarbij gedetailleerd wordt geduid hoeveel het gehoorverlies precies bedraagt.

Daarenboven moet worden geduid dat zelfs indien verweerder zou dienen gevolgd te worden (quod non) in zijn standpunt dat enkel rekening kan worden gehouden met de gegevens die in het standaard medisch attest zelf zijn vermeld, en abstractie zou dienen gemaakt te worden van een verslag waarnaar in dit gestandaardiseerde document expliciet wordt verwezen, uit voormeld standaard medisch attest blijkt dat het gehoorprobleem van de dochter van verzoekster dusdanig is dat zij nauwelijks spreekt, zodat verweerder niet kan voorhouden dat dit attest de toestand waarin de dochter van verzoekster zich bevindt of de ernst van haar aandoening niet weergeeft.

De schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK